

13. Men en af dem formilder sig, vil spare deres Blod; Nu klinger Sværd, han kæmper med et friskt og freidigt Mod, Forhugget af den Stærkes Arm, den Anden styrter ned, og Skoven laa han nu som Lig, de Smaa af Nædsel græd.

14. Saa gik de der en Times Tid, kom Hungeren med Magt, Bliv her, han sagde, indtil jeg faar Brød til Eder bragt. Med Haand i Haand de arme Smaa paa vildsom Sti gik frem, Men aldrig saa dem Manden mer som hentet Brød til dem.

15. Af Bjornebær saa sorte blev de hvide Læber nu, Og Ratten kom, de streg og græd af Hjertens Angst og Gru. Ei Noget fandt de stakkels Smaa og jordet deres Støv, Smaa-fugle dog medlidende bedækker dem med Lov.

16. Men over Onklen bryder løs Guds Bredes strenge Dom, I Helveds Pine, Angst og Nød han trostløs vanter om, Hans fulde Lader brændes op, hans Mark og frugtbar Eng, Hans Kvæg blev spy og styrter ned, og intet trives mer.

17. To Sonner var i Portugal, de fik saa brat en Død, Og Armod kom i Rigdoms Sted og overalt blev Nød, Hans hele Guds forpantet blev før spy Nar gik forbi, Selv blev han sat i Fange-Taarn, og maatte dø deri.

E n d e .

u. s. u. a.

En Smuk men sorgelig Bise

om de to Foreldreløse Smaabørns
sorgelige Skjæbne.

En sorgelig Historie jeg nu fortælle vil, Kom Mand og Kvinde—gammel ung opmærksom her nu til, I England var en Hædersmand, han boede i Nordfold, Af Adelsbyrd fornemme Stand og agtet af sit Folk.

2. Han døde trods al Nøje for at sige Døden af, Men snart hans Hustru fulgte med de lagdes i en Grav, Dem Skærligheden sammenbandt til Et i Liv og Død, To Smaabørn efterlod dem her i Jordens Strid og Nød.

V box 16:467

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

3. Saa rask og vakker Drangen var og fem Aar gammel kun Men Søsteren knapt fire Aar, og sin og Kjon var hun. Sin Henrik Faderen efterlod — det siden hørt man har 3 Aar tretten Hundrede saasnar han voksen var.

4. Men lille Hanna skulde faa fem Hundred Pund i Guld Som Medgift, naar hun engang fik en Husbond tro og huld; Men rives dem i Barndom bort ved en fortidlig Død, Skal deres Døkel arve alt; — saa Testamentet lød.

5. Min Broder! saa lød Faderens Ord de Børn nu dine er; For Henrik og for Hanna Du en kjærlig Fader vær; — Til Faderen i Himlen og Dig jeg dem betror, Vi famles snart, thi Skætte er vort Liv paa denne Jord.

6. Med Faderhjerter, Moderhuld opdrag dem Broder kjær; Gud staa de Faderløse bi naar jeg hensovet er; Og Moderen i sidste Stund bevæget talte saa: Nu vore Smaaaborns Be og V. I til Dig betroes maa.

7. Og pleier omt Du vore smaa: vil Gud b lønne Dig. Men hvis at Du forsømmer det, for Gud det viseselig. Saa kyssede hun med blegen Mund de Smaa, og Taarer flød — Gud hjælp Eder, kjære Smaa, saa hendes Afsted lød.

8. Men Broderen beroliger dem nu med Haand og Mund: For Ederes Smaaaborns Be og V. I sorg ei i sidste Stund, Hjør jeg de kjære Smaa Fortædt naar 3 To borte er, Saa vore da Gud i Gighed mig aldrig naadig mer.

9. Forældrene nu borte er, de Smaa han bringer hjem, Og rigelig han mæter da, med Mælk og Honning dem; Men dette var kun et Aar, saa løst deres Guld Ham til at vovse paa om han — kan saa dem under Muld.

10. To grumme Mordere han da for Denge leter brat; De skulde dræbe Børnene i Skovens dunkle Nat, Sin Hustru narred han saa let, hun tror dem reiser hen Til Byen i et kort Besøg, til Husets gamle Ven.

11. Nu reiste da de kjære Smaa, de ridet raskt afsted, De svøge, le og glæde sig i Skovens Dunkelhed, De talte lystig med et let trosskuldigt Barmesind, Til dem, som kun til deres Mord drog dem i Skoven ind.

12. Da broder Egn og Torden lød med Storm og Hvirvelvind, Saa heden Angst formilder selv de vilde Bøblers Sind; Men en af dem forberder sig, fordriver fræk sin Angst, Han kan ei slippe Morderløsen det var saa rig en Fangst.